

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania W. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o prawo do wcześniejszej emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 marca 2012 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 13 kwietnia 2011 r.,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Apelacyjny) na rzecz adwokata J. S. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych), podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tych czynności w obowiązujących przepisach.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2011 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 9 czerwca 2009 r., którym oddalono odwołanie W. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 21 stycznia 2009 r., odmawiającej prawa do wcześniejszej emerytury.

Ubezpieczona wywiodła skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 46 w związku z art. 29 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 2 Konstytucji RP i uznanie, że W. K. nie przysługuje prawo do wcześniejszej emerytury, mimo tego, że ubezpieczona faktycznie nie wykonywała umowy zlecenia, nie osiągała przychodu, a jej zleceniodawca nie odprowadzał za nią w związku z tym żadnych składek, wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty przez przyznanie prawa do emerytury, albo o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji. Pełnomocnik reprezentujący ubezpieczoną w postępowaniu kasacyjnym z urzędu wniósł nadto o zasądzenie na jego rzecz kosztów pomocy prawnej, oświadczając że nie zostały pokryte nawet w części przez żadną ze stron.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, „gdyż zaskarżone orzeczenie narusza prawo w granicach zaskarżenia, a także narusza zasady równości obywateli wobec prawa. Wskazać również należy, że nie mamy do czynienia ze standardową sytuacją wykonywania umowy zlecenia i z tego tytułu podlegania ubezpieczeniu społecznemu przed złożeniem wniosku o przyznanie wcześniejszej emerytury, a zatem niniejsza sprawa wymaga odrębnej analizy w tym zakresie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi

przez Sąd Najwyższy. Rozpoznanie skargi następuje bowiem tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Za prawidłową motywację wniosku nie można zatem uznać powtórzenia ogólnych sformułowań ustawy przewidujących okoliczności uzasadniające przyjęcie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej do rozpoznania. Tym bardziej nie uzasadnia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołanie się przez skarżącego na jakiegokolwiek okoliczności, które w jego ocenie uzasadniają przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W świetle powyższego stwierdzić należy, że skarżąca nie wykazała potrzeby rozpoznania jej skargi. Naruszenie prawa, czy zasad równości obywateli wobec prawa, a także to, że „sprawa wymaga odrębnej analizy” nie są bowiem w świetle art. 398⁹ § 1 k.p.c. samodzielnymi przesłankami, na które można powoływać się celem wykazania, że skarga powinna zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Jeśli według ubezpieczonej, wyrok Sądu Apelacyjnego był dotknięty wadą naruszenia przepisów prawa materialnego, to skarżąca mogła wskazać, że jej skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), a występowanie tej przesłanki uzasadniać tym, że zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo. Zwrócić należy przy tym uwagę, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia, koncentrując na wykazaniu kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274), których to elementów również brakuje w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie w niniejszej sprawie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Niezależnie od tego, nie ma przesłanek do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną także z tej przyczyny, że w istocie opiera się ona na podstawie sprzecznej z wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Sąd Najwyższy, co jest niedopuszczalne (art. 398²⁰ zdanie drugie k.p.c.). Sąd Najwyższy uchylając

wyrokiem z dnia 7 grudnia 2010 r. (I UK 217/10) poprzednio wydany w tej sprawie wyrok Sądu Apelacyjnego, wskazał bowiem, między innymi, że przesłanka z art. 29 ust. 2 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest spełniona tylko wówczas, gdy pomiędzy ustaniem ostatniego stosunku pracy a złożeniem wniosku o emeryturę nie wystąpił żaden okres podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu niezwiązanego z zatrudnieniem w charakterze pracownika. Ubezpieczona tymczasem wykonywała po ustaniu stosunku pracy umowę akwizycyjną, a okoliczność braku przychodu z tytułu tej umowy nie prowadzi do wniosku, że umowa cywilnoprawna nie stanowiła tytułu do podlegania ubezpieczeniom społecznym. W skardze kasacyjnej ubezpieczona usiłuje zanegować ten pogląd, co nie może przynieść oczekiwanych przez nią rezultatów, skoro z art. 398²⁰ zdanie drugie k.p.c. wynika, że nie można oprzeć skargi kasacyjnej od orzeczenia wydanego po ponownym rozpoznaniu sprawy na podstawach sprzecznych z wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Sąd Najwyższy.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ k.p.c. postanowił jak w sentencji.